Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація водъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 266 | Нинѣ: гр. Альпія | Завтра: Іакова | рим. Зач. Д. М. Леокадіѣ | Четверъ 26 лист. (8 грудня) 1892 | Входъ сонця 7 г. 40 м.; заходъ 4 г. 5 м. Баром. 743 терм. — 2° — 6 2 | Рôкъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вела ся дискусія надъ вôдповѣдею президента міністрôвъ, ґр. Таффого, на интерпеляціи въ справѣ розвязаня рады громадскои въ Ліберци. Дискусія вела ся спокôйно. — Пос. Р у с ъ заявивъ именемъ лѣвицѣ, що вôдповѣдь президента міністрôвъ въ справѣ розвязаня рады громадскои въ Ліберци не есть достаточна и въ наслѣдокъ того партія, до котрои вôнъ належить, поставить при розправѣ надъ буджетомъ міністерства справъ внутрѣшныхъ вôдповѣдну резолюцію. — Пос. Ц у к е р ъ звернувъ увагу на то, що подѣѣ въ послѣдныхъ днѣвъ выказали, що не можна добре управляти безъ Нѣмцѣвъ, але и не можна управляти противъ Чехôвъ. Ческе право державне не належить до Рады державнои але до ческого сойму. Нѣмцѣ повинни бути супротивъ Чехôвъ такъ само вырозумѣли, якъ Мадяры супротивъ Хорватôвъ, котрыхъ народнôсть они шанують и узглядняють. Бесѣдникъ пôдпиравъ гадку зближеня ся Чехôвъ до Нѣмцѣвъ, яку предкладавъ недавно пос. Герольдъ.

Опôсля промавлявъ пос. П р а д е и зазначивъ то, що рады громадскои въ Празѣ не розвязано мимо еѣ панславістичныхъ маніфестацій пôдчасъ послѣднои выставы краевои. Такъ само не посмѣло правительство розвязати раду громадску въ Пештѣ зъ причины именованя Кошута почетнымъ горожаниномъ. Бесѣдникъ назвавъ розвязане рады громадскои въ Ліберци політикою брутальнои силы. — Пос. Троянъ (Молодочехъ) пригадавъ, що вôнъ ще въ 1848. р. промавлявъ за угодою зъ Нѣмцями. Теперь же Чехи далеко менше скорѣ до згоды зъ Нѣмцями. Бесѣдникъ представлявъ страшный гнетъ Чехôвъ въ Ліберци. Навѣть въ школѣ нѣмецкі дѣти бють ческихъ. На тôмъ перервано дискусію.

Пос. Г о ф ф м а н ъ-Велленгофъ интерпелювавъ правительство, коли оно предложить законъ о заказѣ противъ змовъ и „рінґôвъ“ въ продажи артикулôвъ поживы.

Справа будовы руского театру.

Минувшои недѣлѣ зôбрало ся въ сали Штадтміллера на запрошене дотеперѣшного комітету, зложеного зъ кôлькохъ людей, поважне число львôвскихъ Русинôвъ, щобы нарадити ся основно надъ справою будовы руского театру у Львовѣ, на котру то цѣль безустанно наплываютъ складки зъ краю. Зборы сѣ вôдкрывъ посолъ дръ Савчакъ а проводиремъ зборôвъ выбрано найстаршого вѣкомъ емеритованого радника Намѣстництва п. Мандичевского, на его же заступника рад. Т. Бережницкого.

По сѣмъ здавъ дръ Кость Левицкій въ имени дотеперѣшного комітету справу зъ дотеперѣшного стану фонду и поставивъ основы на якихъ дѣяльнôсть дотеперѣшного комітету мала бы бути розширена.

Почимъ до будовы руского народного театру дали Русины зъ краю, надсылаючи безнастанно жертвы на тую цѣль, на руки товариства „Просвѣта“, почавши вôдъ року 1886 го, т. е. вôдъ часу, якъ „Народный Домъ“ вôдмовивъ народно-рускому театрови салѣ, котра на представленя руского театру була призначена всѣми рускими патріотами, що складали на будову „Народного Дому“ свои жертвы. По такôмъ сумнôмъ фактѣ подумали Русины въ цѣлôмъ краю про будову нового дому народного, въ котрôмъ мôгъ бы мати пристановище рускій театръ и рускі народнѣ товариства. Отже почавши вôдъ марта 1886 ого року почали до товариства „Просвѣта“ вплывати жертвы на будову дому „Просвѣты“ въ салею театральною, а вглядно специяльно на будову театру або специяльно дому „Просвѣты.“ Зъ кôнцемъ 1889 го року выдѣлъ „Просвѣты“ роздѣливъ призбиранѣ до того часу фонды на двѣ части, пôсля того, якъ заявляли жертводавцѣ Станъ фонду на будову театру въ дни 26 вересня с. р., выносивъ 3131 зр. 16 кр., а до нинѣ зрôсъ на близько 3500 зр. Фондъ сей остае въ переховку и въ зарядѣ „Просвѣты“ пôсля волѣ всѣхъ жертводавцѣвъ, а выдѣлъ що року здае справу изъ стану сего фонда. До збôльшеня фонда причинились найбôльше Вп родина Ясеницкихъ, вѣденьскі богословы и доходы зъ концертôвъ академичнои молодежи по краю пôдчасъ ферій.

Передъ двома роками товариства „Просвѣта“ и „Руска Бесѣда“ выбрали комітетъ въ той цѣли, щобы вôнъ застановлявъ ся надъ способами призбираня фондôвъ на будову дому и выглядавъ вôдповѣдне мѣсце пôдъ будôвлю. Однакожь комітетъ той не мôгъ розвинути ширшои дѣяльности, бо складавъ ся лише зъ кôлькохъ людей и то перетяженыхъ працею въ другихъ товариствахъ. Отже комітетъ той, намѣряючи теперь розвинути ширшу дѣяльнôсть, постановивъ розширитись значнымъ числомъ львôвскихъ Русинôвъ и въ

НА АВАЛѢ.

Оповѣдане зъ минувшины Сербôвъ.

Осипа Тужимского.

(Дальше.)

Не дивуйте ся, мôй пане, що я се такъ добре тямлю. Зважте лише обставины, середъ якихъ я находивъ ся. Коло полудня станули мы на тôмъ самôмъ мѣсци, де теперь находимо ся. Турки лякали ся нашихъ. Мы чули якісь шепоты и взаимнѣ склики; очевидно не бажали они стрѣтити ся зъ повстанцями. Зъ высказаныхъ слôвъ дôзнавсь я, що нарôдъ бунтувавъ ся знову и що сподѣвали ся грôзныхъ розрухôвъ. Мѣсце, де мы вôдпочивали, уважали безпечнымъ.

Зворушеный, глянувъ я на Бѣлгородъ, на его минареты и грôзну цитаделю, котра мала насъ скрыти разъ на завсѣгды: — такъ я собѣ думавъ. Видъ еѣ проймавъ мене сумомъ, а ще бôльше засмутивъ ся я положенемъ Милены. Мы не могли говорити зъ собою, хиба поглядомъ, але мы розумѣли себе.

Годину вôдпочивали всѣ, а потôмъ скорымъ крокомъ спѣшили ся рôвнинами до Бѣлгороду. Я дививъ ся все на мѣсто, пова котрымъ на великôмъ просторѣ тутъ, де теперь ростуть гарнѣ огороды, ажь до самои крѣпости Калимейданъ, виднѣли лише муры, глубокі ровы и башнѣ, а въ далечи поля муштры, на котрыхъ вôдогравъ ся уже неоденъ кровавый драматъ.

Въ хатахъ и на передмѣстяхъ було тихо, люде мовь вымерли; лише декуды показала ся сива голова и глянула на насъ, прощала знакомъ святого хреста. Въ брамѣ и на башняхъ гамôрно, тѣсно. На вѣсть про нашъ приѣздъ, яничаре сходили ся зъ цѣкавости. Вôдъ першои стамбульскои брамы ажь до Калимейдану, чорнѣло вôдъ войска и народу турецкого. Грôзно дивились на насъ пушки, що стояли на башняхъ. Минувши три брамы, вкôнци привели насъ, усѣхъ бранцѣвъ, передъ хату башѣ. Тутъ маяла хоругôвь зъ пôвмѣсяцемъ, вôдзнакою турецкою, а довкола було такъ тихо, мовь у гробѣ, и все таки вѣщувало смерть и грôбъ. Сю тишину перебивавъ часомъ дикій крикъ вояковъ та бренькôтъ ланьцухôвъ, що доходивъ зъ сусѣдныхъ вязницъ.

Довго ждали мы, закимъ отворили ся вкôнци брамы конаку башѣ. Сторожѣ на стôйцѣ стали низько кланяти ся надходячому Сулейманови башѣ, котрый гнѣвный и хмарный станувъ передъ нами. Самъ высокій, зъ обпаленымъ лицемъ, бувъ одягненый въ синю одежу, золотомъ ткану.

— Аґо Капетановичу! — спытавъ начальника шайки, котра насъ привела до Бѣлгороду — якіжь вѣсти приносишь менѣ?

Начальникъ зôскочивъ зъ коня, приступивъ до башѣ и каже:

— Въ твоимъ имени Кіяя карае невѣрныхъ христіянъ. Рая мае ще богато зброѣ и войска; а сей хлопець — каже и показуе на мене — стрѣлявъ до насъ. Рая може ще у своихъ лѣсахъ та дебрахъ довго держати ся. Кіяя просить васъ, щобы вы не вѣрили Милошови, бо вôнъ може васъ зрадити.

Сулейманъ глянувъ на бранцѣвъ, на мене махнувъ рукою и каже: Тамъ де й инші! — Выдавъ на насъ страшный засудъ: Милена крикнула зъ розпуки. Она знала, що еѣ розлучать зô мною.

И повели насъ до вязницѣ.

— Навчу я раю и Милоша, що то значить противитись башѣ! — кричавъ Сулейманъ, скаженый зъ гнѣву на нашого старосту.

Повели насъ усѣхъ. Мы побачили цѣлый рядъ вязницъ, выкутыхъ глубоко у скеляхъ. Всѣ лежали понадъ Дунаемъ. Насъ завели, а радше кинули до темнои пивницѣ пôдъ конакомъ. Тѣ, що тамъ жили, вже не мали надѣѣ на спасене. Я прочувавъ, що й мене не мине така доля. На думку о Миленѣ дрожавъ я зъ розпуки та трясъ кайданами, котрыми сковано менѣ руки.

Перша безсонна нôчь у тюрмѣ минула. На небѣ свѣтило вже сонце въ цѣлôй величи, а въ нашôй норѣ було темно, якъ у могилѣ. Ажь невелика ѣда, що намъ принесли товаришѣ недолѣ, пересвѣдчила насъ, що на свѣтѣ свободнѣ люде оглядають уже свѣтло боже.

— У насъ — говоривъ оденъ вязень тихимъ голосомъ — въ нашихъ тюрмахъ померло нинѣ кôлькохъ побратимôвъ на морову заразу. Мы вынесли ихъ и похоронили за

тои цѣли спросивъ отсе зобранe, котрому предкладае пôдъ ухвалу:

„Зобраній Русины узнають себе за широкій комітетъ для справы будовы руского народного театру у Львовѣ. Они выбирають зъ мѣжь себе комітетъ адмiнiстрацiйный до веденя справы — до зôбраня фондôвъ на будову театру. Широкій сей комітетъ, переймаючи справу вôдъ попередного комітету, установленого товариствами „Просвѣта“ и „Руска Бесѣда“, приймае заразомъ отсі основни точки:

I. Комітетъ будовы руского народного театру ужие всѣхъ закономъ дозволеныхъ средствъ въ цѣли придбаня фонду на будову того театру у Львовѣ.

II. Придбаній датки на сю цѣль буде комітетъ складати до товариства „Просвѣта“, де переховуесь до теперь фондъ будовы руского театру, а зъ орудуваня тымъ фондомъ буде „Просвѣта“ що року, якъ доси, складати прилюдный рахунокъ.

III. По осягненю своеи цѣли, т. е., по зôбраню вôдповѣдного фонду, комітетъ розвяже ся, представивши передъ тымъ свои жаданя дотычно мѣсця и способу будовы руского народного театру (чи спôльно въ домомъ „Просвѣты“ чи окремо, вôдповѣдно до высоты узбираныхъ фондôвъ) товариствамъ „Просвѣта“, котра буде завѣдувати фондомъ, и „Руска Бесѣда“, котра завѣдуе рускимъ театромъ, — взглядно товариству, котре въ тôмъ часѣ приступить до будовы руского народного театру.“

Сі внесеня приняли зôбраній (яко комітетъ широкій) однодушно и выбрали комітетъ адмiнiстрацiйный зъ 15 особъ.

До комітету адмiнiстрацiйного увôйшли: Белей Иванъ редакторъ „Дѣла“; Бережницкій Т. рад. высш. суду кр.; Вахнянинъ Наталь проф. ґимназіѣ; Ганинчакъ Іосифъ инжінеръ; Ильницкій Василь дир. школьный; Левиньскій Иванъ архітектъ; Дръ Левицкій Кость адвокатъ; Мандичевскій емер. сов. намѣстн.; Медвецкій Юліянъ проф. техніки; Нагôрный Василь архітектъ; Романчукъ Юліянъ посолъ; Дръ Савчакъ Д. членъ Выдѣлу кр.; Дръ Стебельскій П. проф. универс.; Тороньскій Алекс. катих. ґімн. и Дръ Федакъ Стефанъ адвокатъ.

Середъ дискусіѣ надъ справою: въ якій бы способѣ дало ся въ короткôмъ часѣ зôбрати значнѣйшій фондъ? — забирали голосъ многи изъ зôбраныхъ и высказували свои погляды для информаціи комітету адмiнiстрацiйного.

Тютюнъ въ Австріи.

На засѣданю комісіѣ буджетовои дня 3 с. м. радили надъ роздѣломъ „тютюнъ“. Посолъ Шукле здававъ справу зъ доходôвъ, якій мае держава зъ тютюну. На теперѣшный рôкъ преліміновано чистый зыскъ зъ тютюну въ сумѣ 59,792.515 зр. Що до поодинокихъ родôвъ циґаръ, то Шукле казавъ, що вôдъ коли куба подорожѣли, вôдъ тогды купують ихъ далеко менше. Куба по пять кр. спродано о $89^{1}/_{2}$ міліона штукъ менше якъ давнѣйше, то значить страчено 1·8 міл. зр. За те купують теперь больше порторика и т. зв. короткй. Такъ само трабуко и британіка курять теперь больше. Загальна продажь всѣхъ родôвъ циґаръ зменшила ся въ р. 1891 о 227 міліонôвъ штукъ въ порôвнаню до продажи въ р. 1887, однакъ доходы зменшили ся лише о 313 466 зр.

Натомѣсть вôдъ р. 1887 стали люде дуже курити папѣросы; перше розбиралось 532 міліонôвъ штукъ, а теперь ажь 1214 міліонôвъ; отже доходъ зрôсъ въ 4·8 міл. зр. на 10·2 міл. зр. Публика зачинае купувати радо папѣросы и тютюнъ заграничный.

Держава не стратила на пôдвысшеню цѣны тютюну, бо порôвнавши въ доходами въ р. 1887, держава мала въ р. 1891 пять міліонôвъ зр. больше. Пос. Гайльсберґъ казавъ, що трабука щоразъ гôрші.

Пос. Пленеръ высказавъ бажане, щобы тютюнъ купувала не одна лише фірма ґенеральна, а щобы розписувано конкурсъ. П. Лупулъ жадавъ фабрики тютюну на Буковинѣ, а Менґеръ для Шлеска. П. Пайвіртъ казавъ, що у Франціи и Италіи уживають до выробу циґаръ и папѣросôвъ лишь 9 родôвъ тютюну, а у насъ звышъ 50. Чи нема въ того шкоды для державы? Такожь нарѣкавъ на папѣрки циґаретовй.

Міністеръ Штайнбахъ заявивъ въ справѣ закупна заграничныхъ тютюнôвъ на папѣросы, що ту треба надуматись и що держава мусить дбати о то, що ѣй найдогôднѣйше. Фабрику тютюну треба дати передовсѣмъ Чехіи, а для Буковины и Шлеска ще не потрѣбно. Плянтаціи тютюну придались бы въ Дальмаціи; деинде новыхъ плянтацій поки що не треба.

Ґенеральный директоръ тютюневои адміністраціѣ дръ Осипъ Крікль заявивъ, що старае ся выробляти папѣръ до циґаретôвъ въ краєвыхъ фабрикахъ и бажае, щобы той папѣръ бувъ що разъ лѣпшій. Що до зыскôвъ у Франціи, то доходы зъ тютюну и папѣросôвъ больші тамъ длятого, бо дорожше ихъ продають. У Франціи коштуе кільо тютюну пересѣчно 4 зр. 11 кр., а въ Австріи 2 зр. 53 кр. Вконци принято позицію, умѣщену въ рубрицѣ „тютюнъ“.

Переглядъ политичный.

Міністерство войны подало окружникомъ до вѣдомости, що Є. Вел. Цѣсарь призволивъ, щобы вôдъ Нового року мирный станъ польныхъ компаній въ 25 полкахъ пѣхоты бувъ пôдвысшеный о 9 людей.

Зачувати, що міністерство скарбу згодило ся вже на то, щобы нашъ Выдѣлъ краєвый перенявъ на себе продажь соли въ краю. Зачувати также, що правительство предложить сими днями проектъ закона о конверсіи галицкого довгу индемнізацiйного.

Ситуація парляментарна доси ще не змѣнила ся, але вже теперь не говорить нѣхто о розвязаню рады державнои и о змѣнахъ въ кабинетѣ. Зачувати, що ческій соймъ мае зôбрати ся ще сего мѣсяця, абы ухвалити провізорію буджетову.

До Pol. Corr. доносять зъ Петербурга, що правительство не дозволить жидамъ вôдъ Нового року заниматись торговлею въ Москвѣ. Лишь тй, що перейдуть на православіе и достануть карты промысловй, будуть мати право торгувати, але й то ажь по трохъ рокахъ.

Въ палатѣ репрезентантôвъ Сполученыхъ Державъ пôвнôчнои Америки, предложено проектъ закона, котрымъ вôдъ 3 сѣчня слѣдуючого року буде заказано всѣмъ еміґрантамъ зъ Европы приѣздити до Америки. Европейцѣвъ будуть пускати хиба лишь тогды, коли они докажуть, що приѣзджають лишь на короткій часъ. Законъ сей выкликала мабуть велика нужда межи тамошными робôтниками.

Новинки.

Львôвъ дня 7 грудня.

— **Именоване.** Маркилъ Славиньскій, контрольоръ почтовый въ Коломыи, именованый управителемъ почтовымъ въ Сяноку.

крѣпостію. Кобы Богъ вôдвернувъ вôдъ насъ се нещасте.

Була то перша вѣстка, яку я почувъ у тюрмѣ. Зъ устъ до устъ подавали ѣѣ собѣ.

— Нинѣ рано приѣхавъ Милошь Обреновичь до Сулеймана башѣ. Хоче зъ нимъ уже разъ добре розмовитись и пригадати ѣму дану обѣцянку, що пустить на волю всѣхъ бранцѣвъ.

Таку вѣстку повторивъ знову другій вязень; вôнъ чувъ ѣѣ, коли бравъ воду въ Дунаю.

Надѣя блыснула намъ, але була слаба. Такихъ, що мали себе за пропащихъ, було богато. Пополудни выгнали насъ копати рôвъ. Тямлю добре, якъ тогды пôдôйшовъ до насъ молодый чоловѣкъ, одягненый въ плащь, що пристававъ до стану. Вôнъ ишовъ зъ Аґою, котрый зъ далека оминавъ насъ, бо лякавъ ся моровои заразы.

Чоловѣкъ той то бувъ нашъ любый Милошь. Коли Аґа вôдвернувъ ся вôдъ насъ, Милошь скориставъ зъ тои хвилѣ и шепнувъ намъ тихо:

— Я приѣхавъ вамъ помочи.

Коли на мене глянувъ, я хотѣвъ кинутись ѣму въ ногу, але сторожа здержала мене. А таки всиѣвъ я ѣму сказати тихо такожь кôлька слôвъ:

— Не для себе прошу вашои ласки, але для Милены, жѣнки Куюнджича, котру держать у конаку башѣ.

Потôмъ пытавъ Милошь кождого зъ насъ по черзѣ, зъ котрои хто околицѣ и якъ довго живе въ неволи; а коли надôйшовъ Аґа, то вôнъ зовсѣмъ уже иншимъ, острымъ голосомъ промовивъ до насъ, показуючи рукою Аґу:

— Въ его рукахъ ваше житє и ваша воля, у него вы ласки шукайте!

Пôзнѣйше дознавъ я що пôдкупивъ Аґу и сторожѣвъ та постановивъ тайкомъ вôдвидѣти насъ у тюрмѣ. Та склалось инакше.

Коли пôдъ вечѣръ вôдводили насъ до тюрмы, мене задержали передъ брамою. Я думавъ собѣ, що вже прийшла моя послѣдна година и що мене поведуть на смерть. Зняли зъ мене кайданы, а оденъ дозорецъ каже менѣ:

— Дякуй Богу, бо Милошь бере собѣ тебе до послуги.

Вечеромъ бувъ я вже у него. Принявъ мене дуже щиро. Оповѣвъ я ѣму цѣлу нашу дорогу, приѣздъ до Бѣлгороду и наше увязнене. Выпытувавъ ся мене о мои стороны родиннй и о настрôй народу. Розумѣе ся, я розповѣвъ ѣму се, що було правдою, то есть, що нарôдъ готовъ кождои хвилѣ схопити за зброю. Милошь походжавъ собѣ по комнатѣ та думавъ.

— Такъ оно, каже, я прочувавъ се; инакше й не може бути.

Пôдъ вечѣръ прийшовъ Дмитро, повѣрникъ Милоша, котрый все за него писавъ усѣ письма и приказы, бо Милошь до самои смерти не навчивъ ся нѣ читати, нѣ писати.

Довго розмавляли они мѣжь собою тихо, а потôмъ Милошь каже до мене:

— Милена теперь межи невôльницями, але чести ѣй нѣхто не знеславить. Все лишь допытуе ся о тебе, якъ о свого провôдника. Навѣть благала башу, щобы пустивъ тебе на волю, инакше помре зъ жалю и болю.

— Перша жѣнка башѣ заопѣкувала ся нею дуже — додавъ Дмитро.

Въ тôй самôй хвили спостерѣгъ Милошь, якъ баша проходжувавъ ся. Отже приступивъ до него, бо бажавъ конче розмовити ся зъ нимъ. Переконувавъ ѣго о вѣрности нашихъ, а передовсѣмъ о власныхъ чутяхъ и своѣй прихильности до него. Притôмъ вôдзывавъ ся до ѣго серця и милосердя.

— Що менѣ то за вѣрность! — промовивъ насмѣшкувато баша. — Головному виновникови повстаня и ѣго родинѣ помôгъ ты утечи за Дунай и навѣть волосокъ не спавъ ѣму зъ головы. Мы не можемо выйти зъ мѣстъ и крѣпостей, бо всюды повстають противъ насъ твои раѣ. Они мають зброю въ схоику, щобы на насъ при першôй нагодѣ кинути ся. Раѣ не додержують обѣтницѣ, а ты менѣ говоришь, щобъ я додержавъ. Ты можешь робити, що хочешь, зъ своими бранцями, то есть зъ Вучичемъ и зъ тыми, котрыхъ ты забравъ пôдъ Крагуевачемъ; отже й менѣ нѣхто не мае права приказувати.

И не слухавъ дальшои мовы Обреновича загнѣваный баша, а пôшовъ собѣ геть.

И въ такій способъ Милошь оставъ ся на довшій часъ у Бѣлгородѣ. Спершу приняли ѣго добре, мѣшкомъ дукатôвъ зыскавъ собѣ всѣхъ Аґôвъ и прихильность усѣхъ. Нѣхто й не догадувавъ ся, що и вôнъ доставъ

— **Новый плянъ науки** въ школахъ реальныхъ. Рескриптомъ въ дня 12 падолиста с. р. Міністерство просвѣты выдало новый плянъ науки для галицкихъ школъ, именно почавши вôдъ третои клясы всѣ мусять учити ся языка француского обовязково.

— **Поправна правопись.** Рескриптомъ въ дня 25 падолиста с. р. поручило ц. к. Міністерство вѣроисповѣданъ и просвѣты завести въ галицкихъ школахъ правопись пôсля ухвалъ анкеты, котрî въ своимъ часѣ подали мы до загальнои вѣдомости. Ухвалами тыми рѣшено завести поправну правопись. Докладне розпорядженє въ тôй цѣли выдасть небавомъ ц. к. краєва Рада школьна.

— **Конкурсы.** Ц. к. окружна Рада школьна въ Коломыи оголошує конкурсъ на посаду учительки выдѣловои школы въ платнею 800 зр. и додатками; посады учителѣвъ або учительокъ въ народныхъ школахъ въ Березовѣ нижнôмъ, Череиховѣ, Годахъ, Кійданцяхъ, Камêнкахъ малыхъ, Молодятинѣ, Островци, Рунґурахъ и Сорокахъ. Языкъ выкладовый польскій и рускій; посаду мол. учительки въ Гвôздци. Речинець до 9 сѣчня 1893 р. — Въ Тернополи опорожненî посады трехъ акушерокъ. Речинець до 15 грудня с. р.

— **Великі снѣги.** Вчера и нинѣ усыпало у Львовѣ такъ грубою верствою снѣгу, що въ цѣлôмъ мѣстѣ комунікація дуже утруднена. Великî снѣги упали не лишь у насъ майже въ цѣлôмъ краю, але и въ другихъ краяхъ монархіѣ. Нинѣшнî поѣзды зелѣзничі спôзнили ся задля великихъ заметей снѣговыхъ о кôлька годинъ. Подôбно доносять и зъ Будапешту, де задля великого снѣгу комунікація въ мѣстѣ на декотрыхъ улицяхъ перервана. На декотрыхъ зелѣзницяхъ угорскихъ перестали поѣзды зовсѣмъ курсувати.

— **Холера.** Въ Шидлôвцяхъ занедужавъ Максимъ Домкôвъ, 12-лѣтный сынъ зарôбника, на холеру. Впрочôмъ нема змѣнъ нѣякихъ. Про станъ холеры доносять зъ вôдтамъ такъ: „Коло кождои хаты варта, въ селѣ шесть жандармôвъ. Дивно, що слабôсть розсѣла ся въ рôжныхъ сторонахъ села. Характеристичне було се, що передъ тымъ люде, хочь не хорували бôльше якъ звычайно, а умирали навѣть менче, мимо того жалувались дуже часто на якійсь невыразный станъ здоровля. Зарядженя въ уряду енерґічнî. Самъ ц. к. староста бувъ въ селѣ кôлька разôвъ, бувъ и протомедикъ ц. к. сов. Меруновичь, політичный урядникъ п. Мґлей и окремый лѣкарь пробувають въ мѣсци. Правительство асиґнувало 200 зр. на лучше кормленє людей, особливо интернованыхъ, а 200 зр. ремунерації за спаленî рѣчи, бо задля вдержаня пошести рѣчи занечищенî по можности палять ся. Вôдъ рана до пôзнои ночи трудять ся комісарь и лѣкарь. Самъ комісарь роздѣлює пайки поживы: мясо, рыжь, чай, румъ, оцетъ. Лѣкарь обходить хорыхъ кôлька разôвъ денно. Мимо того слабôсть прокидаєсь въ рôжныхъ точкахъ села. Засновуєсь и шпиталь въ надѣѣ на пôдмогу Выдѣлу краєвого, бо громада сама дуже бѣдна — не мають тутъ поля — а вже на санацію села выдала доси 300 зр.

— **Однорôчнî охотники.** Спôльне Міністерство вôйны зачислило краєву школу лѣсову у Львовѣ до такихъ школъ, въ котрыхъ ученики по скôнченю єѣ можуть служити у войску лише рôкъ.

— **Зъ кругôвъ нотаріяльныхъ.** П. Станиславъ Голубъ, именованый нотаремъ въ Порохнику, зложивъ дня 29 падолиста службову присягу и обнявъ урядованє.

— **Надзвычайнî загальнî зборы товариства „Ватра“** вôдбудуть ся въ недѣлю 11 грудня 1892 о годинѣ 5-ôй въ університетѣ въ ось такимъ порядкомъ, дневнымъ: 1) Выбôръ бібліотекаря. 2) Евентуально доповняючій выбôръ выдѣлу. 3) Внесеня и интерпеляціи.

— **На будову „Народного Дому“ въ Коломыи** мали пôсля поставленого проєкту передъ рокомъ, околичнî громады звезти до року 200 латрôвъ камѣня. Отже й справдѣ пôрвало ся кôлька громадъ и звезли доси 7 латрôвъ, але вôдъ 7 до 200 ще далеко, бо треба ще 193 латрôвъ! „Бѣда зъ нашими людьми та зъ нашою народною справою!“ — каже въ тои нагоды коломыйска „Русская Рада“.

— **Въ справѣ утвореня дирекціи руху зелѣзниць державныхъ въ Станиславовѣ** була сими днями депутація радныхъ сего мѣста у ґенерального директора дра Билиньского у Вѣдни. Директоръ заявивъ депутаціи, що утворенє такои дирекціѣ въ Станіславовѣ зависить вôдъ того чи мѣсто поставить будынокъ на помѣщенє єѣ, а взглядно чи причинить ся грôшми до заплаты чиншу на таке помѣщенє. Рада мѣста Станіславова ще нѣчого въ тôй справѣ не рѣшила.

— **Въ Ляхôвцяхъ** повѣта богородчаньского завязала ся заходомъ самыхъ господарѣвъ читальня. Єѣ вôдкрыто тому мѣсяць.

— **Зъ Турѣ великои** въ пов. долиньскôмъ пишуть намъ: „Дня 2 с. м. передъ третою годиною пополудни выбухъ огонь въ тутешнôй громадѣ въ стодолѣ Абрагама Вайденфельда и спаливъ сѣмъ господарствъ, именно 5 домôвъ, 2 стодолы, 6 стаєнъ, 2 возôвнѣ, 1 шпихлѣръ, 4 обороги сѣна, 1 оборôгъ жита, 1 оборôгъ и стирту вôвса и иншî рѣчи господарскî. Шкода выносить до 5000 зр. Межи погорѣльцями були обезпеченî лише два жиды. Огонь бувъ такъ сильный, що до годины обнявъ всѣ будынки, а вѣтеръ розкидавъ искры на всѣ стороны. Пôдъ конець пожару явивъ ся жандармъ п. Иванъ Боришка зъ Долы и поскоривъ гашенє огню. Огонь повставъ мабуть зъ неосторожности слугъ Вайденфельда, котрî звозили сѣно и курили въ стодолѣ тютюнь. Слугъ подано до Суду въ Долинѣ. — При тôй нагодѣ згадаю дещо про читальню тутешну. Она мѣстить ся въ канцеляріи громадскôй, отже люде мають де сходити ся. Тымчасомъ вôдъ пôвъ року не було въ читальни нѣякого збору, нѣ вôдчиту. Причина тому така, що голова читальнѣ п. Калямонъ цѣлкомъ вôдтягнувъ ся вôдъ читальнѣ и нема кому нею заняти ся“. (Иншî выдѣловî повиннî заняти ся читальнею. Бôльша штука пôддержувати житє въ читальни, нѣжь заложити єѣ. При доброй воли все можна зробити. — *Ред.)*

— **Зъ університету.** Дръ Осипъ Третякъ, професоръ школы реальнои и приватный доцентъ польскои літературы въ краковскôмъ университетѣ, мавъ передвчера въ тамошнôмъ университетѣ габілітаційный выкладъ на на тематъ: „Характеристичнî знамена рускихъ языкôвъ“, а то въ тôй цѣли, щобы ему позволено выкладати літературу руску и языкъ рускій. Выкладъ вôдбувъ ся при ректорѣ, деканѣ и професорѣ фільософічного выдѣлу краковского университету. Дръ Третякъ выдавъ недавно по руски написану брошуру „Про вплывъ Міцкевича на поезию Шевченка“.

— **Нагороду въ сумѣ 150 зр.** вызначило ц. к. Міністерство справедливости для чоловѣка, що зловить фальшôвника грошей Станіслава Сомполиньского, котрый утѣкъ дня 13 м. м. зъ вязницѣ, або тому, хто бы достарчивъ указокъ до зловленя его.

— **Дорога приятелька.** Въ недѣлю приймала у себе слуга Текля Об. зъ улицѣ Лычаковскои у Львовѣ своихъ знакомыхъ и приятельки. Вôдвидѣла єѣ и сердечна приятелька Анна Р. Теклюся хвалила ся передъ Ганнусею богатою и гарною одежею та грошемъ зложеньмъ на чорну годину. Ажь дивить ся Теклюся на другій день до своеѣ скринѣ, а въ нѣмъ нема нѣ гарнои одежѣ, нѣ книжочки касы ощадности на 100 зр. Все забрала дорога приятелька Ганнуся. Отже пôшла на полицію и казала зловити Ганнусю, щобъ не хвалила ся несвоими рѣчами.

— **П. Петро Чорный** зъ Борыничь просить насъ занотувати, що львôвске товариство обезпеченъ „Днѣстеръ“ именувало его своимъ аґентомъ на судовый повѣтъ Ходорôвъ и охрестнôсть; отже до него до Бериничь треба удавати ся въ справѣ обезпеченъ.

— **Сцены въ россійскôмъ войску.** Зъ Москвы доносять, що тамъ прийшло сими днями межи однымъ ґенераломъ а однымъ полковникомъ до бійки въ присутности кôлькохъ другихъ официрôвъ. Рѣчь була така: Командуючій ґенералъ 2-дівізіѣ ґренадирôвъ инспекціонувавъ полкъ, котрымъ командує царскій адъютантъ полковникъ Башеряновъ. Ґенералъ, оглядаючи мундуры, побачивъ, що имъ нестає якогось кусника и дуже розсердивъ ся; однымъ мундуромъ кинувъ заразъ изъ злости на землю а другимъ таки просто полковникови въ очи и крикнувъ: А де той кусникъ, що бракує? Полковникъ, не богато надумуючись, лусъ ґенерала въ лице и каже: Ось вамъ! Сцена та стала ся въ присутности адъютанта полкового и шефа дівізійного штабу ґенерального. — Въ Петербурзѣ мають знову судити кôлькохъ официрôвъ зъ одного полку ґвардійского, котрî зайшли собѣ зъ рядовыми вояками до корчмы, копили ся и грали зъ ними въ карты.

Штука, наука и література.

— **Поематъ „Наймичка“ Т. Шевченка** друкує ся теперь въ Харковѣ въ 50.000 примѣрникахъ.

— **„Про вплив Міцкевича на поезию Шевченка“.** Пôдъ такимъ заголовкомъ выдавъ дръ Осипъ Третякъ по руски написану розправу. Въ нѣй доказує, що Шевченко знавъ польску мову и що именно на баляды Шевченковî (Русалка, Тополя и Черниця Маряна) мали вплывъ не россійскî поеты, а Мицкевичь своими поезіями: Rybka, Dudarz и Ucieczka. Дръ Третякъ полемізує зъ Франкомъ та выказує, що межи „Перебендею“ а „Improwizacyą“ нема покревности; радше видко вплывъ Мицкевича въ політичныхъ поезіяхъ Шевченка, якъ „Сонъ“ и „Великій льохъ“. Авторъ доходить до выcновку, що Шевченко передовсѣмъ Мицкевичеви завдячує то, що зô становища поета, котрый має лише „тугу людямъ розганяти“, пôднѣсъ ся на высоту поета, котрый хоче бути проводиремъ свого народу и вести его до красшои будуччины.

— **Пôдъ заголовкомъ „В народ!“** выдала редакція „Зеркала“ книжочку (46 сторôнъ 16-ки), въ котрôй мѣстять ся унятî въ брошуру: А. Кримского „Въ народъ!“ („побрехенька безъ тенденціѣ“ якъ называє авторъ) и оповѣданє Фридриха Ґерштекера „Новôтный спосôбъ правити довги“ въ перекладѣ А. Хванька. Цѣна книжочки 15 кр.

— **Въ „Бібліотецѣ Батькôвщины“** — літературнôмъ додатку до тыждневои часописи „Батькôвщина“ — выйшовъ „Робінзонъ“ написаный В. Чайченкомъ (64 сторôнъ 16-ки). Книжочка коштує 20 кр.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 7 грудня. Конференціи въ міністерствѣ торговлѣ зъ репрезентаціею Галичины въ справѣ будовы галицкихъ зелѣзниць державныхъ закôнчать ся ще сего тыждня а дотычный проєктъ закона буде предложеный галицкому соймови въ мѣсяци сѣчню.

Берлинъ 7 грудня. Беттіхеръ вôдповѣдаючи вчера въ парляментѣ на интерпеляцію въ справѣ ремѣсникôвъ, сказавъ, що правительство думає зорґанізувати цѣле ремѣсництво въ палаты ремѣсничî. — Померъ тутъ промысловець, Вернеръ Сіменсъ.

Парижь 7 грудня. Новый кабінетъ радивъ вчера надъ заявленемъ, яке має дати въ парляментѣ. Заявленє то має якъ найвыразнѣйше зазначити засады роздѣлу властей. Що до політики заграничнои, то зазначує ся добрî вôдносины зô всѣми державами и подає ся певнî мирнî намѣреня кабінету. Фактъ, що міністеръ справъ заграничныхъ оставъ ся въ кабінетѣ, єсть доказомъ, що француска політика заграничнa не змѣнила ся.

Букарештъ 7 грудня. Парляментъ ухвалилъ великою бôльшостію взяти пôдъ розвагу внесеня въ справѣ дотаціѣ наслѣдника престола и принявъ два параґрафы того внесеня вôдкладаючи дальшу нараду задля спôзненои поры до нинѣшного дня.

ся до неволѣ; ажь чимъ дальше було, тымъ бôльше переконували ся всѣ, що й вôнъ попавъ ся въ лапку, въ котрои не могли его вже выдобути анѣ грошѣ, нѣ мова. Вôдносины холонули щоразъ бôльше.

Одного дня привезли Сулеймановы башѣ голову Станоя Главаша, котрого самî турки зробили проводиремъ у Смедеревѣ. Главашь боровъ ся и противъ Гаджі Продана.

Коли принесли голову нещасного серба, оденъ жандармъ зачѣпивъ Милоша кпинами.

— Пане старосто! — каже — чи не спôзнаєте, чия се голова?

А Милошь не тративъ нѣколи вôдваги и зъ найхолоднѣйшою кровью вôдповѣвъ ему на се:

— Знаю добре, що се голова одного зъ нашихъ; вже они всѣ спочивають у чужихъ рукахъ.

И нѣколи также не давъ вôнъ спôзнати по собѣ, що замѣтивъ змѣну у поступкахъ башѣ; все мовчавъ на всѣ его закиды.

Днѣ минали помалу, а разомъ зъ ними щезала й надѣя на свободу. Надходивъ день св. Савы, мученика и опѣкуна сербского народу, день загальнои радости въ нашôмъ краю. А Сулейманъ выбравъ сей день на страшну пôмсту для памяти всѣхъ.

Безличный въ очахъ Милоша казавъ нарокомъ заподѣяти страшный злочинъ, щобы закровавити ему душу.

(Конець буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

4

ИНСЕРАТЫ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купуе и спродае
всякй ефекты и монеты
по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.
Яко добру и певну льокацію поручае:

$4^1/_2$% листы гіпотечні.	4% пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечні преміоваві.	5% „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечні безъ преміи.	$4^1/_2$% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4^1/_2$% листы Тов. кредитового земс.	$4^1/_2$% пожичку пропінаційну угорску.
$4^1/_2$% листы Банку краевого.	
$4^1/_2$% пожичку краеву галицку.	

4% угорскй Облиґаціи индемнизацийні,
котрі то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякй вылосованй, а вже платні мѣсцевй паперы цѣнні, якъ такожь купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевй лишень за бдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить. 2

Выробъ краевый
КОЦЫ и КОВДРЫ
зъ фабрики въ **Глинѣ**
суть до набутя по сталыхъ цѣнахъ фабричныхъ:

въ **Бродахъ**: п. И. Витковскій и Спôлка;
„ **Бережанахъ**: п. Б. Карвовска;
„ **Чортковѣ**: п. Антôнъ Костецкій;
„ **Коломыи**: п. И. П. Ґерцъ;
у **Львовѣ**: Центральный Базаръ выробôвъ краевыхъ;
„ п. Антôнъ Ґудієнсъ пляцъ Маріяцкій;
„ п. Кнаверъ и Сынъ плацъ Капитульный;
въ **Перемышли**: Перемыскій Базаръ выробôвъ краевыхъ;
„ **Самборѣ**: п. Брониславъ Жулавскій;
„ **Сокали**: п. А. В. Гротъ;
„ **Стрыю**: п. Лехицкій и Костеркевичъ;
„ **Тернополи**: п. В. Михалевскій.
108

Дра Фридриха Ленґіля
БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, вугри и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**
найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Цѣс. кор. упривілійована
Рафінерія спірітусу, фабрика руму, лікерôвъ и оцту
ЮЛІЯ МІКОЛЯША у Львовѣ
поручае
ратафію и овочѣвку несолоджену
зъ найлѣпшихъ овочѣвъ.
Складъ для мѣста Львова
при улици Коперніка ч. 9. 72

Австрійско-угорска
FINANZ-RUNDSCHAU

Признанє, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обємъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовй и господарскй обявы обширно и предметово. Всеежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своей формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якй на насъ накладає побôльшенє обему, **высокôсть предплаты** зôстає незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненє.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ
4 (найновѣйше) выданє
16 элегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нові, замѣсть
зр. 96 зр. 55.
M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Чоколяда десерова.
Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 кг.
Пôдроблюванє забезпечено.
Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, такожь по цукорняхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера
у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.